

ACTE I

ESCENA 1

L'espai s'il·lumina i es descobreix el menjador d'un pis del barri de Sants de Barcelona. És l'any 2019. Els mobles mal conjuntats indiquen que és un pis d'estudiants. Hi ha una taula al centre, coberta per unes estovalles de Nadal antigues que es nota que fa temps que no es renten. Sota la taula, una catifa amb motius tribals i, al seu voltant, quatre cadires recollides d'algun contenidor. Es respira un ambient càlid. Completen l'espai un sofà protegit amb llençols de colors vistosos estil pop art, una tauleta a l'entrada plena d'objectes diversos, un llum de peu amb una paperera i un puf antic que sembla molt còmode.

L'ADRIANA arriba de la feina en plena trucada, entra atropelladament i deixa les seves coses de qualsevol manera.

ADRIANA.— (Per telèfon.) Adriana. Costa. Ferreres. No, con e. La primera es una e neutre... neutra... como una a pero es una e. Fe, fe. Reres. Eso es, sí. Ferreres. 22 de octubre de 1997. ¡Sí, los dos

patitos!⁴ Barcelona. Eh... las dos cosas: estoy estudiando en la UB⁵ antropología, que sé que no tiene futuro, pero mira, tú, es lo que me gusta. Y aparte, para pagarme el piso trabajo en un bar que es una mierda, pero bueno, es que necesito la pasta. No, el piso es de mis yayos pero no me sale gratis, me hacen pagar el lloguer igual. Y con mis padres... Uf, imposible vivir. No, no, era una tortura.

L'ADRIANA rebusca a la tauleta de l'entrada i agafa uns auriculars negres de diadema. Els connecta al mòbil per seguir la trucada amb les mans lliures mentre treu els apunts de la universitat. Entra l'EVA, abatuda, deixa les claus i la jaqueta i es treu amb desgana les sabates. Seu davant l'ADRIANA i treu de la bossa una caixeta allargada: es posa a practicar una de les seves grans aficions, el mikado.⁶

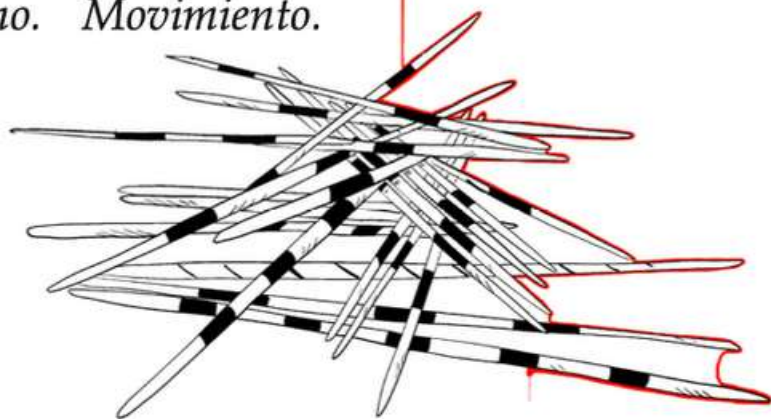
EVA.— Consiste en un juego de destreza que se basa en la habilidad de controlar el movimiento de la mano y la coordinación entre ojo y mano; por lo tanto, ayuda al desarrollo de la motricidad. Sólo se permite el movimiento del palillo que va a ser recogido; si otro u otros de los palillos son movidos, intencionadamente o no, su turno acabará y el siguiente participante intentará recoger palillos. I ja està, així es juga.

⁴ Expressió que es fa servir quan es juga al bingo per la semblança del número amb una parella d'ànecs. L'Adri té expressions de la tercera edat molt interioritzades perquè ha passat molt de temps amb els seus avis. Seria, doncs, una meravellosa exponent del neologisme *viejoven*, que fa referència a un jove amb ànima de vell.

⁵ Universitat de Barcelona, una de les més populars de la ciutat, bàsicament perquè es diu com la ciutat.

⁶ El mikado és un joc d'habilitat d'origen xinès. És tremendament senzill: es deixa caure a l'atzar un feix de bastonets (habitualment de fusta) i els jugadors intenten, per torns, retirar-los de la taula, d'un en un i sense que es moguin les altres varetes en l'intent. Si algun altre bastonet es mou, acaba el torn del jugador.

IL RAGAZZO.— *Juego. Mano. Movimiento.
Palillos.*

El BIEL entra estressat. Arriba tard a una entrevista de feina. Per a ell, l'espai no és el menjador, sinó el despatx on ha de ser entrevistat. Es dirigeix a la mateixa persona a qui abans IL RAGAZZO ha parlat, que també per convenció teatral es transforma en la persona que l'ha d'entrevistar.

BIEL.— *(A l'espectadora.) HOLAAA!!! Em dic Biel. Llimona. Biel Llimona. O només Llimona, com vulguis. (Riu.) Bé, aquest és el meu currículum... Que no cal, oi? Vale. Bé, sobre mi... Vaig néixer el 25 d'abril del 1995 a Vilafranca del Penedès. He fet estudis superiors de direcció i administració d'empreses a la Barcelona International Business School, (lletreja en anglès) la B-I-B-S, o BIBS.⁷ Bé, de fet els estic acabant, encara. Ara semblarà que soc una persona nerviosa. No! No no no no! Nerviosa no, què va. Soc... molt segur, SÍ, soc una persona segura. De fet, ma mare sempre ho diu, que soc un tio molt segur, eh.⁸*

EVA.— *Doncs amb el mikado... Des de molt petita... Sé que pot semblar una ambició inútil, però (riu com un porc) és el somni de la meva vida. Sí, Adriana, tu i jo ens vam conèixer per l'aplicació.*

⁷ Universitat privada de classe alta inventada per la Companyia. Així que no la busqueu a internet perquè no existeix.

⁸ Els personatges van intercalant els monòlegs.

ADRIANA.— *A ver, tuve que buscar dos compañeros de piso. Uno es Biel, que es gracioso. Y luego está Eva... que es un poco rarilla la chica, la veritat. Hace cosas... bueno... pues, un poco raras. (L' EVA remuga.) Le gusta el mikado... No, no, el de comer no, el juego este de los palillos, ¿sabe...? Exacto, ese. Pero, pobrecita, es maja la chavala. Y luego está mi hermano Robert, que... doncs que me encanta, y la convivencia, Wilfredo, es un poco La jaula de las locas...⁹ Pero bien, me lo paso bien, es guay. (...) ¿Wilfredo? ¿Wilfred? ¿Hola?*

BIEL.— *(Segueix amb l'entrevista.) Bueno, és que diu cada cosa, ma mare... És bona dona, eh, però de vegades... Uns prontos... Que tinc claustrofòbia, diu! Claustrofòbia! Que m'agradin els espais oberts no vol dir que tingui claustrofòbia. Bé, doncs busco feina perquè... no en tinc (riu, nerviós) i perquè... m'he independitzat! Toma! Tenia ganes de nous reptes i un dia, mirant pisos, vaig baixar de la Diagonal i vaig entrar a un bar de Sants i mentre em bevia un cafè vaig veure un anunci que semblava fet per a mi: «Habitació lliure d'entrada immediata». I, coincidència de la vida, la persona que oferia l'habitació era la mateixa que m'havia servit el cafè. L'Adriana... l'Adri... mola. I l'Eva... és l'Eva. Total, que *dicho y hecho*. Sort que el destí em va portar a aquell bar perquè, si no, no hauria trobat aquest pis. Està molt bé, eh. La meva habitació és petita i té una finestra petita... Està bé. Bueno, que ja em trucareu, no? Vale. (S'aixeca i va fent mutis mentre parla, recorrent el mateix camí que ha dibuixat en entrar.) Ah, i també hi*

⁹ De l'original: *La cage aux folles*, és una obra dramaticomusical de Harvey Fierstein amb lletres i música de Jerry Herman. Està basada en l'obra teatral francesa homònima de Jean Poiret.

viu el germà de l'Adri, que toca el fagot... Bona gent. I ara no tenim aigua calenta... Hi ha humitats... La paret és de *gotelé*... Però està molt bé.

El BIEL fa mutis.

EVA.— (A l'ADRIANA.) Al principi pensava que ens avindríem molt, tot i que després vam anar trobant petites diferències: (*agafa un full i un bolígraf i apunta les coses que no li agraden de l'ADRIANA*) no m'escoltes quan et parlo, no em deixes la copa menstrual, no em deixes fer sexe al menjador amb el Carles i no jugues amb mi al mikado quan ho necessito. En canvi, amb el Biel mai he tingut cap problema. Admiro la seva capacitat per gestionar les coses de forma autònoma... (*Ara apunta les coses que li agraden del BIEL.*) M'escolta quan li parlo, em dona un got d'aigua quan el necessito, em deixa les seves claus quan jo perdo les meves i em deixa el seu telèfon per telefonar a la meva mare. Però no em malinterpretis, abans de tot admiro i estimo infinit el Carles.

ADRIANA.— Carlos.

EVA.— L'estimo molt. I bé, Adri, en generalestic a gust al pis. *Bueno*... Vull dir... Què estàs fent?